

ske nogen Uklarhed over, hvad Følgen af denne Bestemmelse vil blive. Det vil jo blive den, at man ikke maa lade gengive ved Tegning eller paa anden Maade f. Eks. et Gadeparti med en hel Del smukke Bygninger, Gengivelsen af Bygningerne er beskyttet og forbeholdt vedkommende Arkitekt, som har leveret Tegningerne dertil, og maa altsaa ikke ske uden Samtykke af ham. Det kan i saadanne Tilfælde maa-ske være vanskeligt at faa fat i vedkommende Arkitekt. Han kan maaske være en Særling, som siger: Nej, det skal jeg nok selv besørge, eller: det kan jeg ikke give Tilladelse til o. s. v. Jeg synes, det er et temmelig uheldigt Forhold, at man virkelig ifølge den foreliggende Lov kan komme i en saadan Situation, at man ikke ved Tegning eller paa anden Maade kan gengive et Gadeparti, fordi der ligger Bygninger, til hvis Gengivelse en eller flere Arkitekter have Eneret eller Ejendomsret.

Saaledes kunde jeg nævne flere Eksempler fra denne Lov, som vise, hvor nødvendigt det er, at man ogsaa ser denne Lov fra Befolkningens, fra Samfundets Side. Jeg vil gentage, at Forfattere og Kunstnere, af hvad Art nævnes kan, bør selvfølgelig have en rimelig og passende Retsbeskyttelse, men jeg tror, at dette Lovforslag, som sagt, paa flere Punkter er gaaet for vidt og er i Strid med Samfundets Interesser. Vi tale i vore Dage saa meget om at modtage aandelig Paavirkning fra Udlandet. Vi ere et lille Land med snævre Grænser, og vi bør være i høj Grad modtagelige for de Stemninger og Strømninger, litterære og kunstneriske o. s. v., som kunne komme fra de store Kulturlande ind over vort lille Land og sætte gode Frugter indenfor dets snævre Mure. Men det forekommer mig, at man netop ved dette Lovforslag i for høj Grad indskrænker denne Paavirkning. Den Konference, som har været afholdt i Berlin, og som har vedtaget dette Lovforslag, var jo en europæisk Konference, i hvilken vel de allerfleste europæiske Stater deltog. Men det forekommer ikke mig, at det Arbejde, som nu foreligger, i synderlig Grad er præget af den europæiske Tankegang. Jeg mener, at man netop ved et saadant Forslag gør Murene højere mellem de forskellige Nationer, uden at der derved indvindes synderligt til Fordel for dem, som i dette Forhold skulde beskyttes.

Den højtærede Kultusminister indrømmede selv under Forhandlingerne oppe i Landstinget om dette Lovforslag, at selv om det ikke blev vedtaget, var Danmark

ikke af den Grund ude af Unionen. Det have vi altsaa Ministerens egne Ord for. Ministeren tilføjede ogsaa, at han vilde anbefale at vedtage Forslaget med saa faa Ændringer som muligt. Deraf kan man altsaa forstaa, at Ministeren har tænkt sig Muligheden af Forandringer, og jeg haaber, at han indtager det samme Standpunkt nu, da Sagen er kommen herved i Folketinget, saaledes at vi altsaa kunne stille Ændringer til Lovforslaget og rette det saaledes, som nu Stemningen maatte være for det her i Folketinget, og saaledes, at vi alligevel med dette noget ændrede Forslag vilde være i Stand til ogsaa i Fremtiden at være Medlemmer af den paagældende Union. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget, idet jeg ogsaa ligesom det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) anbefaler, at det bliver underkastet en kort Udvalgsbehandling.

Johan Knudsen: Det var sent, Danmark tiltraadte Bernerkonventionen; det var først i 1903, at danske Forfattere og Kunstnere fik den internationale Retsbeskyttelse, som de fleste andre Landes Forfattere og Kunstnere havde haft i en Aarrække, og som simpel Retfærdighed fordrer. Jeg skal ikke komme ind paa de noget selviske Motiver, der bevirkede, at det varede saa længe, inden vi tiltraadte Konventionen. Den Opposition, der en Tid lang lagde sig i Vejen for et naturligt Fremskridt, lever endnu, og en Gang imellem stikker den Hovedet op. Men den har ingen rigtig Magt mere, og den vil sikkert aldrig blive stærk nok til at spærre os ude fra den Kulturbevægelse, for hvilken Bernerkonventionen er et Udtryk.

Et Lovgivningsarbejde, der er saa omfattende og spænder over saa forskelligartede Felter som Konventionslovgivningen, kan aldrig staa stille; der kommer bestandig nye Kunstarter frem, som man oprindeligt ikke havde tænkt paa, men som nu ogsaa gøre Krav paa og ogsaa ofte have Krav paa Beskyttelse. Loven maa, hvis dens Hensigt skal opnaas, stadig føres videre, stadig tage Stilling til de Spørgsmaal, der paa dens Omraade ere oppe i Tiden. Jeg mener nu ikke, at vi ikke ogsaa kunne faa for meget af Beskyttelse, at vi aldrig løbe Fare for at tage Ting ind under Beskyttelsen, som strengt taget burde være udenfor Beskyttelsen. Jeg mener kun, at Bernerkonventionen som det meste Landet her i Verden er underkastet Udviklings og Forvandlings Lov.